

der. Psykologisk vil den naturligvis ikke have stor Betydning, for naar Tilstaaelsen en Gang foreligger, og vi beholde Inkvisitionssystemet, vil Dommeren være paavirket, det udtalte jeg ved første Behandling og skal ikke komme nærmere ind paa.

Den ærede Ordfører gentog paa ny, at det at faa Retsplejen adskilt fra Forvaltningen havde vi ikke lagt Vægt paa. Det har jeg altid gjort, men jeg har ganske vist lagt den største Vægt paa det, som skulde følge dermed efter den store Proceskommissions og Folketingets gamle Forslag, nemlig Oprettelsen af en særlig Anklagemagt, Anklageprincipets fulde Gennemførelse i Stedet for det nuværende Inkvisitionssystem.

Saa sagde den højtærede Minister, at det var mærkeligt, at jeg kunde kritisere det nuværende Retssystem saa stærkt, naar jeg hellere vilde vente, Gud ved hvor længe, sagde han. Vi ville ikke vente, vi have arbejdet ivrigt fra 1901 til 1906, og vi kunde have haft en god Retsreform for længe siden, hvis vi havde haft en Regering og en Justitsminister, der vilde gennemføre den. Men det er afsløret i Dag, at vi have stemt for noget og villet gennemføre noget, men at vi have haft en Justitsminister, der slet ikke har villet have det og kun lurede paa den politiske Situation, da han kunde slippe derfra.

Formanden: Ordet „lure“ var ikke noget heldigt valgt Udtryk i denne Forbindelse.

Borghjerg: Jeg tror, det ligger i, at det Standpunkt, Justitsministeren har indtaget i denne Sag, har været saa uheldigt, at naar det skal karakteriseres, kommer man let til at bruge Udtryk, der kunne klinge uheldigt i Formandens Øre.

Men vi ville ikke vente. Hvis der for vore Ændringer blev et Flertal, saa er det meget rigtigt, hvad Justitsministeren siger, saa var der ikke opnaaet Overensstemmelse med det andet Ting, og saa var der ikke gennemført nogen Retsreform. Men saa havde der vist sig et Flertal, som vilde fastholde Folketingets Gang paa Gang hævdede Standpunkt, og saa vilde Konsekvensen være, at den højtærede Minister gik sin Vej, og det vilde ogsaa i andre Henseender være overordentlig ønskeligt og heldigt, og saa vilde vi faa en Justitsminister, der var i Overensstemmelse med dette Tings Flertals Krav paa at faa Reformen gennemført. Og saa snart vi havde en Justitsminister, der vilde en god,

hel Reform, vilde den ogsaa kunne gennemføres. At det ikke hidtil har kunnet ske, er givet, naar vi nu høre, at Justitsministeren ikke selv har villet gennemføre den; saa kunde den naturligvis ikke blive gennemført.

Justitsministeren sagde, at vi havde ikke modsat os Pengebevillinger gennem Finansudvalget til Kommissionsdomstole. Saa længe det er den gældende Retsordning, at der kan nedsættes saadanne Kommissionsdomstole, kan man ikke modsætte sig Bevillingerne dertil. Vi maa jo holde os paa Lovens Grund. Sommetider bebryder Ministeren os, at vi ikke gøre det. Vi bilde os ind, at vi gøre det. Men en helt anden Sag er det, naar man skrider til et nyt Retssystem, at man saa afskaffer Bemyndigelse for en Regering til at nedsætte ekstraordinære Retter.

Saa sagde den højtærede Justitsminister — og Ordføreren for Flertallet var ogsaa inde derpaa —, at det, vi vilde fra vor Side, er Parti- og Klassenævninger. Det er en højst mærkværdig Beskyldning mod os, der fastholde de Nævninger, som Folketinget har stemt for Aar efter Aar. Højst mærkværdig! Hvis det, vi vilde ved vore Ændringsforslag, er at faa Parti- og Klassenævninger, saa er det altsaa Parti- og Klassenævninger, som det ærede Medlem fra Viborg (Sveistrup) har stemt for Aar efter Aar. Thi det er det, vi gøre: vi fastholde Folketingets Forslag; der staa vi sikkert og stærkt, og al de Herrers Kritik mod vore Standpunkter prelle af, springe tilbage og slaa de Herrer selv i Ansigtet. For deres Kritik mod det, vi nu staa paa, maa ramme deres egne gamle Standpunkter; eftersom vi staa paa de Herrers egne gamle Standpunkter. Nej, skal der tales om Parti- eller Klassenævninger, maa Adressen vendes andetsteds hen, hen mod de ny Nævninger, Forligsnævningerne, der nu er Tale om. Vi ville, at Folket skal have afgørende Indflydelse paa Nævningerne, og Folket kan kun give sig tilkende gennem den almindelige Valgret. Det var Folketingets gamle Standpunkt, og det er fremdeles vort.

Saa bliver man fra de Herrers Side bange for, at da vi have Klassedeling i Befolkningen, skal den almindelige Valgret føre til, at f. Eks. Underklassen faar for stor Indflydelse. Jeg svarer dertil, at saa ligger Fejlen i, at vi have denne Klassedeling, og saa skulde de Herrer i Stedet for at blive bange for at gennemføre deres egne Ideer, i Stedet for at blive bange for den almindelige Valgret, i Stedet